

aan de linkerhand dus van Choi-Chong, is Jambhala, ook wel Vaisravana of Kuvera geheeten. Hij is de god van den Rijkdom, want in zijn eene hand houdt hij een rat, die juweelen spuwt en met de andere zwaait hij een buidel goudstukken. Zijn rijdier zal wel een witten leeuw moeten voorstellen, ofschoon het eigenlijk meer van een ram heeft. Hij behoort ook tot de zogenoemde „geduchte goden” en komt ook wel met een Çakti voor. In Japan wordt hij bijzonder vereerd en daar is hij een der zeven geluksgoden. De andere figuur is een broeder van Choi-Chong, daaraan te herkennen, dat hij op een zwart paard rijdt en een tijgervel heeft omgeslagen. Op de plaat is de tijgerkop bij wijze van muts en bij het zadel een stuk van een poot te zien. Zijn naam heb ik niet kunnen vinden en ik weet u verder ook niets van hem te vertellen. Het onderscheid tusschen de Vier en de Vijf Koningen is niet scherp bepaald en zij gaan vaak in elkaar over.

De drie priesters, die boven Vajrabhairava afgebeeld zijn, stellen waarschijnlijk den hiervoor genoemden grooten hervormer Tsonkapa en twee van zijn leerlingen voor. Zij dragen alle drie gele mutsen. Tsonkapa houdt zijn handen in de Dharmaçakra-mudra, het gebaar der prediking — beide handen voor de borst, de eene met duim en wijsvinger tegen elkaar gedrukt naar buiten gekeerd, de andere naar binnen gewend met duim en wijsvinger tegen die der andere hand gedrukt. Naast hem bloeien twee lotussen op. Op de eene behoorde eigenlijk een boek en op de andere een zwaard te liggen, maar deze details heeft de vervaardiger der prent verwaarloosd. De beide scholieren houden een blad, de eene voorts een boek en de andere een bedelnap in de hand. Gewoonlijk wordt aan de voeten van het drietal nog een hoopje juweelen afgebeeld als symbool der kostbaarheid van hun leer, maar ook dit is hier weggelaten.

Eindelijk prijken op de plaat nog twee figuren, die ik voor de beide Târâ's houd, ofschoon ook zij niet geheel volgens de voorschriften afgebeeld zijn, want dan zouden zij bij voorbeeld oogen op de hand- en voetpalmen en nog een zevende op het voorhoofd moeten hebben en ook verschillend van kleur moeten zijn. Overigens echter stemmen zij overeen met voorstellingen op andere platen. Mijn lezers zullen zich herinneren, dat het de beide gemalinnen van koning Srong-Tsan-Gam-Po zijn, die als witte en groene Târâ in het Pantheon zijn opgenomen. Ook hebben zij hun legende gekregen, die gelukkig liefelijker is dan die, welke ik zoo even verhaalde. Zij zijn namelijk uit de tranen van den Bodhisattva Avalokiteçvara geboren, die deze uit droefenis over de ellende der menschheid stortte. De traan uit zijn linker oog vormde een meer op aarde, waarop als een bliksemstraal onmiddellijk een Tara verscheen, op een lotusbloem drijvend. Haar droeg de Bodhisattva op, het lijden der menschen te verlichten. De Lama's hebben het verhaal aangevuld en uit zijn rechter oog ook een traan doen vallen, waaruit de Witte Târâ ontstond. Zij is de Chineesche, de Groene Târâ is de Indische prinses.